

Nr 194

Av herr **Söderberg**, om utredning rörande den slutna vården av barn med cerebral pares, m. m.

För vården av barn med cerebral pares bör — liksom för övriga grupper handikappade barn — målsättningen vara, att denna så långt möjligt ges i det egna hemmet. Sjukvårdshuvudmännen ha också i ökad omfattning sökt understödja denna hemvård genom olika former av öppen CP-vård, såsom anordnande av kontinuerlig läkarvård och sjukgymnastisk behandling, undervisning av barnens föräldrar i barnens vård och skötsel samt förskolor för barnen. Mycket återstår emellertid, innan denna öppna vård fått en tillräcklig utbyggnad. Härvid torde icke minst behovet av externatundervisning i olika former böra tillgodoses.

Även vid en fullt utbyggd öppen vård återstår dock ett antal barn, för vilka de öppna vårdformerna icke äro tillräckliga. Främst torde detta gälla de barn, som äro i behov av undervisning i specialskola men på grund av sin boningsort icke kunna komma i åtnjutande av externatundervisning ens efter den utveckling av möjligheterna till sådan undervisning, som jag förutsätter komma att äga rum. Härutöver torde man även böra räkna med sådana fall, där antingen vilja eller förmåga hos föräldrarna saknas att ha vårdnaden om barnen, liksom även vissa svåra fall, i vilka slutna vård är nödvändig. Jag har här helt bortsett från de gravt psykiskt efterblivna barnen och deras vårdbehov.

För den slutna CP-vård i internatform, som visar sig ofrånkomlig, bör som ett grundläggande krav gälla, att den dels på allt sätt underlättar barnens kontaktmöjligheter med de egna hemmen, dels så långt möjligt erhåller hemkaraktär. Detta krav kan endast uppfyllas, om internaten å ena sidan icke ligga på längre avstånd från hemmen än att barnen kunna resa hem regelbundet och tillräckligt ofta samt å andra sidan ha endast ett begränsat antal vårdplatser. Beträffande betydelsen av kontakten mellan barnen och deras hem har från barnläkarhåll framhållits, att dessa barn genom sina speciella handikapp i särskilt hög grad äro känsliga för skilsmässa från hemmen, och för att denna kontakt skall kunna hållas levande och naturlig är det önskvärt, att internaten organiseras så, att barnen förutsättas återvända till sina hem under varje veckoslut. Antalet platser vid ett internat torde icke böra överstiga 20 å 25 och kanske även lämpligen bör vara lägre. Redan vid 20—25 platser vore för kvarhållande av hemkaraktären önskvärt att internatet uppdelas på två särskilda avdelningar i var sitt hus. Ur här ovan anförda synpunkter framstår det därför som nödvändigt, att internat anordnas i varje län.

Mot bakgrunden av den här skisserade önskvärda utformningen av den slutna CP-vården framstår den nuvarande organisationen härav såsom icke tillfredsställande.

En utredning pågår också f. n. inom medicinalstyrelsen rörande organisationen för vården av normalbegåvade spastiska barn, och beräknas enligt uppgift denna utredning bli slutförd under detta år.

Med anledning av Kungl. Maj:ts förslag om anvisande av ett investeringsanslag å 100 000 kronor till lån till sällskapet Eugeniahemmet för moderniserings- och förbättringsarbeten inom vissa delar av hemmet har jag ansett mig böra framlägga här ovan anförda synpunkter på CP-vårdens organisation och vill vidare framhålla följande. Med hänsyn till den pågående utredningen vore önskvärt att nämnda moderniserings- och tillbyggnadsarbeten vid Eugeniahemmet kunde uppskjutas till dess hemmets funktion i planen för CP-vården fastslagits. Emellertid anges behovet av modernisering och tillbyggnad vara trängande; jag vill fördens skull icke framlägga yrkande om avslag på Kungl. Maj:ts förslag men anser att riksdagen vid anvisande av anslag bör ange att anslaget, innan planerna på CP-vården i riket fastställas, icke bör av Kungl. Maj:t utnyttjas som lån till sällskapet Eugeniahemmet för ändra byggnadsarbeten än dem som kunna vara nödvändiga för att förhindra att den slutna CP-vården ytterligare försämras, innan den definitiva planen för CP-vården i riket kan sättas i verket.

Med hänvisning härtill föreslår jag,

att riksdagen måtte anvisa ett investeringsanslag av 100 000 kronor att ställas till Kungl. Maj:ts förfogande för att under ovan angivna förutsättning användas såsom lån till Eugeniahemmet samt att riksdagen måtte i skrivelse till Kungl. Maj:t hemställa om utredning av den slutna cerebral pares-vården enligt ovan angivna riktlinjer.

Stockholm den 26 januari 1960

Sten Söderberg